

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **B. D.K.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.11. 2011, č.j. OAM-209/ZA-ZA06-HA08-2011, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru žalovaný nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť v případě svého návratu do vlasti bude navrácen do země, kde nejsou respektována základní lidská práva a svobody. Uvedl,

že jako odpůrce komunistického režimu, na jehož základech je jeho země založena se zúčastnil protestů proti němu a v případě svého návratu by za tyto své aktivity mohl být dokonce uvězněn, což správní orgán při svém rozhodování opomenul. Uvedl, že byl v důsledku místních poměrů donucen k členství v Komunistické straně Vietnamu (KSV), které je povinné, pokud chce mít člověk alespoň základní vzdělání. Uvedl, že v zemi jeho původu vládne absolutisticky jedna politická strana, narůstá tam korupční prostředí. Žalovaný namísto, aby si opatřil potřebné informace ke zjištění skutečného stavu věci, označil jeho tvrzení za nevěrohodná a nedostatečná. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jaké z vyjmenovaných zpráv žalovaný pro své rozhodnutí použil, namítá i nedostatečné zajištění informací k jeho tvrzením. Dle názoru žalobce se žalovaný nedostatečně zabýval uplatňováním demokratických práv v zemi jeho původu, když se nezabýval otázkou protestních akcí a následného nakládání s jejich účastníky a možností domáhat se vůči tamnímu režimu základních lidských práv a svobod. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu a na vlastní rozhodnutí. Uvedl, že žalobní tvrzení, že v případě žalobce se jedná o odpůrce komunistického režimu, který se zúčastnil protestů proti němu, jsou zcela v rozporu s jeho výpovědí ve správním řízení, kdy uvedl, že se mu nelíbil komunistický režim, ale sám ve vlasti žádné potíže neměl. Uvedl jednu protestní akci proti místní správě při zabavování půdy, na její bližší podrobnosti, zejména kdy proběhla, si žalobce nevzpomněl. Ke svému členství v Komunistické straně Vietnamu (k němuž byl nucen i dle žaloby) při pohovoru upřesnil, že nebyl členem Komunistické strany Vietnamu, ale její mládežnické organizace, což bylo u studenta povinné. Žádné jiné skutečnosti vážící se k povinnému členství již žalobce neuváděl. Žalovanému pak není zřejmé, za jakou činnost či v důsledku jakých konkrétních skutečností by žalobci pak takové uvěznění mělo hrozit, když tvrzení o účasti na „protestech proti režimu“ odporuje jeho předchozí výpověď ve správním řízení. Dále žalovaný upozornil i na tvrzení žalobce z pohovoru dne 3. 8. 2011, kdy na otázku, čeho konkrétně se obává v případě návratu do vlasti, odpověděl, že tam není nic, čeho by se konkrétně obával. K uvedené žalobní námitce žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 7 Azs 293/2004, ze dne 16. 2. 2005, který uvádí „Smyslem azylového řízení je poskytnutí nezbytné ochrany cizinci v případě pronásledování nebo odůvodněného strachu před pronásledováním, přičemž důvody, které motivují cizince k podání žádosti o azyl, nelze přizpůsobovat právní úpravě, ale musí být cizincem uváděny v souladu se skutečným stavem.“ K námitce ohledně obecné nespokojenosti s povahou režimu ve Vietnamu žalovaný analogicky odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 303/2004 ze dne 21. 7. 2005, www.nssoud.cz. Žalovaný dále odkázal i na další judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu, to znamená „*bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového*“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2006, č.j. 2 Azs 137/2005 – 51, rozhodnutí ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004, rozhodnutí ze dne 21. 8.

2003, sp. zn. 2 Azs 5/2003 (publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS), www.nssoud.cz. Závěry obsažené zejména v citovaných rozhodnutích NSS jsou podle názoru žalovaného plně aplikovatelné na případ žalobce, který do ČR přicestoval již v roce 2007, žádost o udělení mezinárodní ochrany však podal až v roce 2011 za situace, kdy mu již bylo příslušným orgánem uloženo správní vyhoštění z území České republiky. Tvzení žalobce učiněná ve správním řízení nebyla žalovaným shledána jako nevěrohodná, jak uvádí žaloba, nýbrž jako nedůvodná pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem. Žalovaný má za to, že z odůvodnění správního rozhodnutí je zřejmé, jaké podklady byly pro rozhodnutí použity, i z jakých konkrétních skutečností obsažených ve zprávách o situaci v zemi původu ve věci žalobce vycházel (odkázal na stranu č. 6 odůvodnění rozhodnutí). Žalovaný uvedl, že nepoužil pro odůvodnění svého rozhodnutí veškeré ve zprávách obsažené skutečnosti, neboť žalobce o žádném konkrétním porušení svých práv a svobod nehovořil a ani žádné takové porušení nevyplynulo z průběhu řízení. Žalobce sám provedení dalších důkazů ve správním řízení nenavrhoval. S ohledem na rozsah tvrzení žalobce (neexistence konkrétních potíží ve vlasti) není dále zjevné, v jakém směru by ověřování informací zejména o protestních akcích a následného nakládání s jejich účastníky, jak namítá žaloba, bylo přínosné, když žalobce v řízení takové skutečnosti ani netvrdil. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Dne 21.7. 2011 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR v níž uvedl, že je bez náboženského vyznání, od roku 2006 byl členem Komunistické strany Vietnamu. Vlast opustil letecky, legálně dne 24.11. 2007, protože se mu nelíbil tamní komunistický režim. Uvedl, že všichni musí být členy této strany a tento život ve Vietnamu se mu nelíbil. V ČR má tetu s rodinou a když sem přijel, viděl, že lidé zde mají větší svobodu a práva. Uvedl, že původně přijel do ČR s vízem za účelem zaměstnání, pracoval v jedné továrně, ale zaměstnavatel s ním neuzavřel pracovní smlouvu a neplatil za něj pojištění. Takto zde žít nechce, proto vstoupil do azylového řízení, ČR je pro něho cílovým státem. Ve vlastnoručně psaném prohlášení zopakoval svoji nespokojenost s vietnamským politickým režimem, kde vládne pouze jedna politická strana a občané nemohou svobodně žít jako v ČR. V případě návratu do vlasti se obává uvěznění, protože se zúčastnil protestů proti tamnímu režimu.

Při pohovoru provedeném dne 3.8. 2011 žalobce výše uvedené skutečnosti potvrdil. Uvedl, že vystudoval střední školu a do svého odjezdu nepracoval.

Zopakoval, že vlast opustil z důvodu nespokojenosti s politickým systémem své vlasti, kde jedna vládnoucí komunistická strana vládne absolutisticky, je založena na korupci a občané nemají šanci to změnit. K dotazu žalovaného žalobce potvrdil obecnou nespokojenost, vyloučil osobní potíže. Své členství v KSV vysvětlil tak, že nebyl přímo jejím členem, ale pouze její mládežnické organizace, což bylo povinné, aby mohl studovat. Ani jako člen této mládežnické organizace neměl žádné potíže. K dotazu žalovaného, jakých protestních akcí se žalobce zúčastnil tento uvedl, že se zúčastnil stejně jako všichni místní občané jedné protestní akce, kdy místní správa zabavovala zemědělskou půdu. Nejednalo se o kritiku KSV, ale korupce v místní správě. Datum ani další podrobnosti uvedené akce nebyl schopen upřesnit. Dále uvedl, že do ČR přicestoval legálně s cestovním pasem a vízem za účelem podnikání, má zde strýce. Čtyři roky na území ČR pracoval v továrnách, práci mu zajistila agentura. Asi po měsíci byl kontrolován úřadem práce a upozorněn, že se stávajícím vízem nemůže v ČR pracovat. Cizineckou policií ČR mu bylo uloženo správní vyhoštění a byl mu udělen výjezdní příkaz. Proto vstoupil do azylového řízení, aby si zde zlegalizoval svůj pobyt. Vyloučil jakékoliv potíže se státními orgány Vietnamu, nikoho a ničeho se neobává, zopakoval svoji obecnou nespokojenost s vietnamským politickým systémem.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru a z informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně se jedná o Informaci MZV ČR č.j. 106491/2011-LPTP ze dne 7.7. 2011, Výroční zprávu Human Rights Watch 2011 z ledna 2011 a aktuální informace ČTK „Země světa, Vietnam“, informace z informačního systému Policie ČR (CIS) – údaje ohledně uděleného správního vyhoštění.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak

nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na pozadí objektivních informací o zemi původu, které soud vzhledem ke skutečnostem sděleným žalobcem v průběhu správního řízení považuje za dostatečné. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce uvedl, že byl ve vlasti členem mládežnické organizace Komunistické strany Vietnamu, a to pouze z důvodu, aby mohl studovat. V jediném případě se měl zúčastnit společně se všemi občany jedné místní protestní akce, namířené proti korupci v místní správě. Skutečnosti ohledně data konání, průběhu akce a další podrobnosti nebyl schopen upřesnit. Z důvodu účasti na této ojedinělé akci neměl žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy. Z jeho výpovědí rovněž nevyplynulo, že by nějakým konkrétním způsobem veřejně projevil svou tvrzenou nespokojenost s vietnamským politickým režimem. Nelze proto dospět k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, či že by mohl mít důvodu obavu z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žádný další důvod dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu žalobce netvrdil a v řízení před správním orgánem ani soudem nebyl prokázán. Soud se tak přiklání k učiněnému závěru žalovaného o účelovosti žalobcem podané žádosti, a to z důvodu legalizace svého dalšího pobytu na území ČR, kdy tento důvod žalobce od samého počátku správního řízení také uváděl. Soudu na tomto místě nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (citované žalovaným v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě) je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení o neudělení humanitárního azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu.

Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Žalobce nevyslovil žádné konkrétní obavy pro případ návratu, dokonce uvedl, že se ničeho a nikoho neobává, jen se do vlasti nechce vrátit. Na území Vietnamu v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 AZ 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobce neuvedl v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnil. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. července 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně